

นางสาวญานี

โจทก์

นายพนม ที่ 1 กับพวกรวม 2 คน

จำเลย

เรื่อง 1. นายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างที่ทำผิดเป็นอาจिन ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าหรือไม่

1. โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน จำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์โดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้าและโจทก์ไม่ได้กระทำความผิด โจทก์ยื่นคำร้องต่อจำเลยที่ 1 ต่อมาวันที่ 8 สิงหาคม 2551 จำเลยที่ 1 มีคำสั่งที่ 107/2551 ให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายหนึ่งร้อยแปดสิบวัน แก่โจทก์ โดยโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ขอให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ที่ 107/2551 ของจำเลยที่ 1 และมีคำสั่งให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

2. จำเลยที่ 1 ให้การว่า คำสั่งของจำเลยที่ 1 ขอบด้วยเหตุผลและกฎหมายแล้ว ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ 2 ให้การว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า เนื่องจากโจทก์ได้กระทำความผิดทางวินัยตามกฎหมายระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยที่ 2 เป็นอาจिन ขอให้ยกฟ้อง

3. ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษาเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ที่ 107/2551 ของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 17,115 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี นับแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2551 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คำขอส่วนที่เกินกว่านี้ให้ยก

4. จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์กระทำความผิดระเบียบ ข้อบังคับและคำสั่งของจำเลยที่ 2 ประการแรก สั่งโจทก์ย้ายโต๊ะทำงานและที่เก็บของของโจทก์ โจทก์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ประการที่สอง โจทก์ไปทำงานสาย 19 ครั้ง รวมเป็นเวลา 1 ชั่วโมง 54 นาที ประการที่สาม โจทก์บกพร่องต่อหน้าที่ในการออกแบบแผ่นพับโฆษณาสินค้า และส่งไปพิมพ์ ประการที่สี่ จำเลยที่ 2 ต้องไปจัดงานแสดงสินค้าในงานประชุมองค์การบริหารส่วนตำบล โจทก์มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดแสดงสินค้ารวมทั้งประสานงานในเรื่องต่าง ๆ แต่โจทก์ไม่กระตือรือร้นในการทำหน้าที่ จนในที่สุดหัวหน้างานต้องทำหน้าที่แทนโจทก์เสียเอง จะเห็นได้ว่าการกระทำความผิดของโจทก์ทั้งหมดดังกล่าวเป็นการจงใจขัดคำสั่งของจำเลยที่ 2 นายจ้างอันชอบด้วยกฎหมาย และกระทำการอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 583 จึงเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า และไม่ต้องจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า แก่โจทก์ อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองฟังขึ้น

5. พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

